

Arrest

nr. 52 907 van 13 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 augustus 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 september 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 1 oktober 2008 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neerdalende lijn. Zij wordt verzocht om binnen de drie maanden bijkomende documenten voor te leggen.

Op 25 maart 2009 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 15 april 2009 vraagt verzoekster opnieuw een verblijfskaart aan van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in neerdalende lijn.

Op 2 september 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 35 463 van 8 december 2009 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 1 december 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 19 maart 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 19 maart 2010 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot terugdrijving te dien einde.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 40 822 van 25 maart 2010 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van 19 maart 2010 tot ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf verworpen. Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing wordt verworpen bij arrest nr. 43 205 van 10 mei 2010.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen het bevel om het grondgebied te verlaten worden verworpen bij arrest nr. 45 714 van 30 juni 2010.

Een repatriëringspoging op 26 maart 2010 mislukt wegens verbale weigering van verzoekster.

Een tweede repatriëringspoging op 16 april 2010 mislukt wegens afgelaste vlucht omwille van de weersomstandigheden.

Verzoekster wordt vrijgelaten en er wordt haar een nieuwe termijn toegestaan van 23 april 2010 tot 28 april 2010 om het grondgebied te verlaten.

Op 29 juni 2010 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 30 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing.

"(...)

In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 29.06.2010 door B. C., M., geboren te A., op 30.07.1986 en van Marokkaanse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst: uit het voorgelegde attest blijkt enkel dat de vader van betrokkene, in functie van wie de aanvraag gebeurde, betrokkene ten laste genomen heeft. Dit toont niet aan dat betrokkene niet over roerende of onroerende goederen beschikt in het land van herkomst. Ook uit de voorgelegde attesten uit Spanje blijkt niet dat betrokkene overmogen is.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond dat zij op heden te laste is van de referentiepersoon: betrokkene legt een contract van haar vader, de referentiepersoon, voor. Dit contract heeft als startdatum 17.05.2010. Gezien de recente datum en het feit dat geen enkele loonfiche werd voorgelegd, kan niet met zekerheid vastgesteld worden dat de vader van betrokkene op heden en in de toekomst

aan het werk is en over een voldoende en stabiel inkomen beschikt om een effectieve tenlasteneming van de aanvrager in België te garanderen, rekening houdend met het gelden(d) integratie-inkomen. Het

voorgelegde bewijs van kindergeld van de moeder van betrokkene is eveneens onvoldoende om zonder bijkomende inkomsten deze effectieve tenlasteneming te garanderen.
Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.
(...)."

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van:

- *Art.7 Richtlijn 2004/38EG van 29.04.2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden;*
 - *Art, 40bis § 2, 3^e Vreemdelingenwet;*
 - *Art, 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 1-3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen d.d. 29.07.1991;*
 - *De zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur;*
- Het verblijfsrecht voor meer dan 3 maanden op grond van de Richtlijn 2004/38/EG strekt zich niet enkel uit tot de burger van de Unie, maar ook 'tot familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten en die de burger van de Unie begeleiden of zich in het gastland bij hem voegen en voldoen aan de voorwaarden onder a, b of c."*

De voorwaarde onder a behelst: "Indien hij in het gastland werknemer of zelfstandige is."

Dit verblijfsrecht vloeit ook voort uit art, 40bis § 2, 3^e Vreemdelingenwet:

'De bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner, als bedoeld onder 1, en 2., beneden de leeftijd van 21 jaar of die ten hunne laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen,"

Voor het begrip 'voldoende' of 'toereikende bestaansmiddelen' - dat o,m,voorkomt in art, 7, 1.b Richtlijn - wordt verwezen naar de Mededeling van de Commissie d.d. 02.07,2009 onder 2.3.1.

Eerste onderdeel:

Het eerste weigeringsmotief wordt door DVZ als volgt verwoord:

"Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst: uit het voorgelegd attest blijkt enkel dat de vader van betrokkene, in functie van wie de aanvraag gebeurde, betrokkene ten laste genomen heeft. Dit toont niet aan dat betrokkene niet over roerende of onroerende goederen beschikt in het land van herkomst. Ook uit de voorgelegde attesten uit Spanje blijkt niet dat betrokkene onvermogen is."

** Verweerder stelt ten onrechte dat het attest 'Certificat de charge de familie', opgesteld op 31.12.2009 (waarnaar waarschijnlijk verwezen wordt), geen bewijs van onvermogen inhoudt.*

Nochtans staat op dat attest vermeld, weliswaar in het Frans:

«Le président de la commune urbaine d'Imzouren certifie à l'appui des renseignements fournis par le Mokaddem que le nommé..... prend à sa charge les personnes suivantes»

In tegenstrijd met het standpunt van verweerder moet uit dit attest, dat afgeleverd werd door een officiële instantie in Marokko, afgeleid worden dat verzoekster in Marokko geen inkomsten heeft (noch roerend, noch onroerend).

** Bovendien verbleef verzoekster vanaf minstens 19.11.1999 in Spanje, zodat de vereiste van een attest van onvermogen uit 'het land van herkomst' geen rekening hield met de realiteit van migratie naar Spanje en later naar België.*

Op het moment van binnenkomst in Spanje had verzoekster de leeftijd van iets meer dan 13 jaar en toen zij er vertrok richting België iets meer dan 20 jaar.

Zij heeft er gestudeerd, heeft er niet gewerkt, heeft steeds bij haar ouders ingewoond en is aldus steeds 100% afhankelijk geweest van de inkomsten van haar ouders,

* Dat uit de door verzoekster neergelegde attesten m.b.t. de toestand in Spanje evenmin een bewijs van onvermogen zou voortvloeien» is opnieuw een manifest gebrek aan zorgvuldige studie van het dossier, of minstens een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekster heeft inderdaad voorgelegd:

- bij haar aanvraag op 29.06.2010: belastingsbrief Spanje 2006 (stuk 6) en attesten Gerona 19.05.2010 (6 attesten onder stuk 7);

- op 06.08.2010 (brief raadsman aan DV Antwerpen): twee uit het Spaans vertaalde stukken werden meegedeeld aan Dienst Vreemdelingen Antwerpen:

- 1) verklaring gemeentebestuur Gerona 09.06.2010

- 2) Personenbelasting 2005 Gerona - Spanje,

Deze stukken werden als volgt becommentarieerd door haar raadsman:

"- dat op 19.11.1999 mijn cliënte ingeschreven werd op het adres van haar vader, de heer B. C. H., meerbepaald te Girona, (...),

- dat mijn cliënte op 18.10.2007 er uitgeschreven werd wegens vertrek naar België, samen met haar moeder (mevrouw R. A.) en nog 2 broers en/of zusters,

- dat de heer B. C. H. zowel zijn echtgenote, als 4 kinderen fiscaal ten laste had gedurende het aanslagjaar 2005 (maar ook ervoor en erna),

Er zijn dus voldoende stevige aanwijzingen dat in die ganse periode 1999 - 2007 mijn cliënte financieel ten laste is geweest van haar vader omdat zij steeds bij hem heeft ingewoond op hetzelfde adres."

Uit de beslissing is niet op te maken of deze stukken en deze commentaar in de beoordeling werden betrokken.

Tweede onderdeel:

Het tweede weigeringsmotief heeft betrekking op de referentiepersoon, meer bepaald de vader van verzoekster:

"Betrokkene legt een contract van haar vader, de referentiepersoon, voor. Dit contract heeft als startdatum 17.05.2010. Gezien de recente datum en het feit dat geen enkele loonfiche werd voorgelegd, kan niet met zekerheid vastgesteld worden dat de vader van betrokkene op heden en in de toekomst aan het werk is en voer een voldoende en stabiel inkomen beschikt om een effectieve tenlasteneming van de aanvrager in België te garanderen, rekening houdend met het gelden integratie inkomen.

Het voorgelegde bewijs van kindergeld van de moeder van betrokkene is eveneens onvoldoende om zonder bijkomende inkomsten deze effectieve tenlasteneming te garanderen.

Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd."

In het kader van de beoordeling van dit motief is het goed de commentaar van de Europese Commissie erbij te nemen, volgens de boven vermelde mededeling, meer bepaald 2.3.1.:

"Het begrip toereikende bestaansmiddelen" moet worden uitgelegd met inachtneming van het doel van de richtlijn, nl. het vrij verkeer vergemakkelijken, zonder dat de begunstigten van het verblijfsrecht een onredelijke belasting vormen voor het socialebijslandsstelsel van het gastland.

Om na te gaan of er voldoende bestaansmiddelen voorhanden zijn, moet in de eerste plaats worden onderzocht of de EU burger (en familieleden die hun verblijfsrecht aan hem ontleen) zou voldoen aan de nationale criteria om in aanmerking te komen voor de basisuitkering sociale bijstand.

EU - burgers beschikken over toereikende bestaansmiddelen wanneer hun middelen het grensbedrag overschrijden dat in het gastland geldt voor de toekenning van het bestaansminimum. Indien dit criterium niet kan worden toegepast, moet rekening worden gehouden met het minimale sociale zekerheidspensioen."

En wat verder:

"De autoriteiten van de lidstaten moeten rekening houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene.

Middelen van een derde persoon moeten worden aanvaard."

Zelfs wanneer de referentiepersoon zou beroep doen op het bestaansminimum en dus een onredelijke belasting zou kunnen vormen, "moeten de nationale autoriteiten van de lidstaten een evenredigheidsstoets uitvoeren."

In casu staat vast dat de heer B. C. H., vader van verzoekster:

- een tijd werkloos is geweest (voordien neergelegd stuk onder 8, historiek werkloze ABVV Antwerpen)

- vanaf 17.05.2010 tewerkgesteld was in een 38uren contract als voltijdse werknemer, contract dat nog loopt tot op heden

Als werkloze ontving hij een werkloosheidsuitkering van om en bij 1.000 € per maand, als werknemer met ingang 17.5.2010 een netto loon van 926,01 € + 450 € = 1.376,01 € (zie loonfiche juni 2010-stuk2)

Daarbovenop kwamen de kinderbijslaguitkeringen a rato van ongeveer 630 € per maand.

Aldus had het gezin, ten tijde van de werkloosheid, een globaal inkomen van ongeveer 1,800 € en vanaf de nieuwe tewerkstelling tot op heden ongeveer 2.000 € per maand.

Deze bedragen zijn duidelijk hoger dan de in België gekende tarieven voor het leefloon of het equivalent leefloon.

De verwijzing van verweerder "rekening houdend met het geldend integratie-inkomen" - waarschijnlijk een verwijzing naar de Wet van 26 mei 2002 inzake het recht op maatsch. integratie - gaat manifest in tegen de voorgelegde bewijsstukken.

Trouwens, indien verweerder twijfelde aan het verder uitvoeren van het contract met vzw W. A. of indien meer concrete bewijsstukken noodzakelijk waren, zoals bijv. een loonfiche (stuk dat bij de indiening van de aanvraag nog niet voorhanden was), dan had verweerder deze kunnen opvragen, wat echter niet is gebeurd.

Krachtens de voormelde Mededeling mogen niet alleen de bewijsmiddelen om aan te tonen dat er voldoende bestaansmiddelen niet beperkt worden, doch duidelijk is ook dat, vooraleer een beslissing te nemen, een grondig onderzoek van de voorgelegde bewijsmiddelen moet gebeuren, plicht die trouwens ook voortvloeit uit de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Van verzoekster mocht, als aanvraagster van een verblijfsrecht in België, verwacht worden dat zij zoveel mogelijk bewijzen voorlegt van het vervuld zijn van de voorwaarden (nationaliteit van de referentiepersoon, bloedverwantschap, onvermogen in een bepaalde periode vóór de aanvraag, bewijs van toereikende bestaansmiddelen in hoofde van de referentiepersoon).

Anderzijds mocht van verweerder ook verwacht worden dat slechts een beslissing werd genomen na voorafgaandelijk grondig onderzoek van het dossier en desnoods na aanvullende inlichtingen of gegevens te hebben opgevraagd bij verzoekster.

Zie in dit verband de Overweging bij de Richtlijn 2004/38/EG onder nr. 14:

"De door de bevoegde autoriteiten voor de afgifte van de verklaring van inschrijving of een verblijfskaart vereiste documenten dienen zeer gedetailleerd te worden gespecificeerd om te vermijden dat uiteenlopende administratieve praktijken of interpretaties een onnodige hindernis vormen voor de uitoefening van het recht van verblijf door burgers van de Unie en hun familieleden."

Gedetailleerde specificatie houdt dus in dat aan de verblijfsgerechtigde meegedeeld wordt welke stukken vereist zijn of welke desgevallend nog moeten voorgelegd worden, indien uit onderzoek zou blijken dat de initieel voorgebrachte stukken onvoldoende zijn."

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op de richtlijn 2004/38 van 29 april 2004. De wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen integreert deze richtlijn en de richtlijn 2003/109/EG. Deze wet trad in werking op 1 juni 2008, waardoor de omzetting van de richtlijn is geschied en men zich niet meer op de directe werking van deze richtlijn kan beroepen.

Louter ten overvloede verwijst verwerende partij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) waaruit blijkt dat verzoekster in iedere hypothese niet onder de toepassing van voornoemde richtlijn valt omdat het grensoverschrijdend aspect ontbreekt.

Verwerende partij antwoordt dat de bestreden beslissing afdoende is gemotiveerd zowel in feite als in rechte. Verzoekster kent de motieven van de bestreden beslissing, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht is derhalve voldaan.

Verwerende partij wijst erop dat verzoekster diende aan te tonen dat ze ten laste is van haar vader, wenste zij toegelaten te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden. Artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat een bloedverwant in neergaande lijn ouder dan 21 jaar ten laste moet zijn van deze burger van de Unie. Artikel 50, § 2, 5° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen schrijft hetzelfde voor.

Het bestuur heeft als taak de omstandigheden te beoordelen en een beslissing te nemen, zich hierbij baserende op objectief controleerbare gegevens die voorhanden waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Zoals terecht in de bestreden beslissing gesteld werd, blijkt dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst en onvoldoende bewezen heeft op heden ten laste te zijn van haar vader, in functie van wie de aanvraag werd ingediend. Uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met alle door verzoekster voorgelegde stukken. Deze werden echter onvoldoende bevonden om haar toe te laten tot een verblijf

van meer dan drie maanden. De bestreden beslissing werd op correcte en zorgvuldige wijze genomen. Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven op overtuigende wijze te weerleggen.

3.3. In de repliekmemoirie wijst verzoekster erop dat zij zich als Marokkaanse onderdaan *in casu* wenst te voegen bij haar Spaanse vader die in België woont, waardoor het gemeenschapsrecht wel degelijk van toepassing is. Voor het overige verwijst verzoekster naar het inleidend verzoekschrift.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarde om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: verzoekster heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst en verzoekster heeft niet afdoende aangetoond dat zij op heden ten laste is van de referentiepersoon. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster heeft een aanvraag ingediend van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in neerdalende lijn boven de leeftijd van 21 jaar van haar Spaanse vader die in België verblijft. De ter zake geldende bepalingen zijn artikel 40bis, § 2, lid 1, 3° van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 2, 2° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981..

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° (...)

2° (...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen

4° (...).”

Artikel 52, § 2, 2° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1 ° (...)

2 ° de bewijzen vermeld in artikel 50, § 2, 6 °, b), c), d) en e) die naargelang het geval vereist zijn.”

Artikel 50, § 2, 6 ° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

“6 ° familielid bedoeld in artikel 40bis van de wet:

a) (...)

b)

c)

d) voor de bloedverwanten in neergaande lijn die minstens 21 jaar zijn, (...): het bewijs dat zij ten laste zijn van de betrokken burger van de Unie;

e) (...).”

Uit deze bepalingen volgt dat verzoekster stukken diende neer te leggen dat zij ten laste is van haar vader. In de bestreden beslissing wordt over de stukken die verzoekster heeft voorgelegd het volgende gesteld:

“Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst: uit het voorgelegde attest blijkt enkel dat de vader van betrokkene, in functie van wie de aanvraag gebeurde, betrokkene ten laste genomen heeft. Dit toont niet aan dat betrokkene niet over roerende of onroerende goederen beschikt in het land van herkomst. Ook uit de voorgelegde attesten uit Spanje blijkt niet dat betrokkene overmogen is.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond dat zij op heden te laste is van de referentiepersoon: betrokkene legt een contract van haar vader, de referentiepersoon, voor. Dit contract heeft als startdatum 17.05.2010. Gezien de recente datum en het feit dat geen enkele loonfiche werd voorgelegd, kan niet met zekerheid vastgesteld worden dat de vader van betrokkene op heden en in de toekomst aan het werk is en over een voldoende en stabiel inkomen beschikt om een effectieve tenlasteneming van de aanvrager in België te garanderen, rekening houdend met het gelden(d) integratie-inkomen. Het voorgelegde bewijs van kindergeld van de moeder van betrokkene is eveneens onvoldoende om zonder bijkomende inkomsten deze effectieve tenlasteneming te garanderen.”

Uit deze bewoordingen blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt dat verzoekster niet heeft aangetoond onvermogen te zijn in haar land van herkomst (Marokko) en niet heeft aangetoond dat zij op heden ten laste is van haar vader.

Verzoekster verwijst in het verzoekschrift naar de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 van het Europees Parlement en de Raad betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: Richtlijn 2004/38). Deze richtlijn werd reeds omgezet in Belgische wetgeving, zoals verzoekster ook aangeeft in het verzoekschrift, ondermeer in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3 ° van de Vreemdelingenwet, zodat zij zich niet meer rechtstreeks op deze richtlijn kan beroepen. In tegenstelling tot wat verwerende partij in de nota voorhoudt, is er *in casu* wel sprake van een grensoverschrijdend aspect aangezien verzoekster van Marokkaanse nationaliteit, zich bij haar Spaanse vader wenst te voegen die zich in België gevestigd heeft.

3.4.1. Verzoekster betwist het motief van de bestreden beslissing dat zij niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst. Verzoekster meent dat uit het attest dat zij heeft voorgelegd, blijkt dat zij in Marokko geen inkomsten heeft.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster in dit verband een attest heeft voorgelegd *“Certificat de charge de famille”*, afkomstig van de voorzitter van de Marokkaanse gemeente Imzouren daterend van 31 december 2009 waarin het volgende gesteld wordt: *“De voorzitter van de gemeente I. bevestigt aan de hand van inlichtingen verschaft door de Mokkadem dat de genaamde H.B. de volgende personen ten laste neemt: M.B.C. (dochter). (eigen vertaling)”*

In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, kan uit deze bewoordingen enkel worden afgeleid dat haar vader haar op deze datum ten laste neemt maar niet dat zij niet beschikt over roerende of onroerende

goederen in Marokko en de eventuele inkomsten daaruit. De vaststelling in de bestreden beslissing *“uit het voorgelegde attest blijkt enkel dat de vader van betrokkene, in functie van wie de aanvraag gebeurde, betrokkene ten laste genomen heeft. Dit toont niet aan dat betrokkene niet over roerende of onroerende goederen beschikt in het land van herkomst.”* steunt bijgevolg op de stukken van het dossier.

Verzoekster voert aan dat zij sedert 1999, op dertienjarige leeftijd, in Spanje verbleven heeft zodat de vereiste van een attest van onvermogen uit het land van herkomst (Marokko) geen rekening hield met haar migratie naar Spanje. In Spanje heeft zij gestudeerd en bij haar ouders verbleven.

Verzoekster ontkent niet dat zij de Marokkaanse nationaliteit heeft en dat heel haar familie afkomstig is uit Marokko. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om in het kader van het *“ten laste zijn”* na te gaan of verzoekster mogelijk over roerende of onroerende goederen beschikt in Marokko. Door de loutere verwijzing naar de migratie van de familie naar Spanje in 1999, toont verzoekster niet aan dat dit kennelijk onredelijk is.

De vraag of een persoon ten laste is, vloeit voort uit een feitelijke situatie die beoordeeld dient te worden door het bestuur. Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekster het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen en dergelijke meer, die het bestuur zelf bepaalt en vraagt over te leggen. Bij de beoordeling van deze feitelijke situatie beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad oefent terzake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

3.4.2. Vervolgens stelt verzoekster dat het motief *“Ook uit de voorgelegde attesten uit Spanje blijkt niet dat betrokkene onvermogen is”* getuigt van een gebrek aan zorgvuldigheid of minstens een manifeste beoordelingsfout uitmaakt. Verzoekster verwijst naar deze stukken en naar de commentaar van haar advocaat in het begeleidend schrijven waarmee deze stukken werden ingediend, om aan te geven dat zij in de periode 1999 – 2007 ten laste is geweest van haar vader.

De Raad stelt vast dat in de motieven van de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat verzoekster in het verleden niet ten laste was van haar vader. Integendeel, uit de bewoordingen van de bestreden beslissing *“Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond dat zij op heden te laste is van de referentiepersoon”* kan worden afgeleid dat aanvaard wordt dat verzoekster in het verleden in Spanje ten laste was van haar vader. De stukken uit Spanje die verzoekster heeft voorgelegd, handelen inderdaad over het ten laste zijn van haar vader in die periode en op die plaats, zodat het niet kennelijk onredelijk is of niet getuigt van een foutieve feitenvinding om te oordelen dat uit deze stukken niet kan worden afgeleid dat verzoekster *“onvermogen is”*.

3.4.3. Verzoekster betwist vervolgens het tweede motief van de bestreden beslissing, namelijk dat zij niet afdoende heeft aangetoond dat zij op heden ten laste is van de referentiepersoon omdat haar vader niet heeft bewezen over een voldoende en stabiel inkomen te beschikken om een effectieve tenlasteneming van verzoekster in België te garanderen, rekening houdend met het geldend integratie-inkomen. Verzoekster verwijst in dit verband naar de Mededeling van de Commissie van de EU van 2 juli 2009 over de richtlijn 2004/38. Vervolgens wijst zij erop dat haar vader werkloos is geweest maar op heden voltijds tewerkgesteld is en dat het gezin kinderbijslag ontvangt, zodat het maandelijks gezinsinkomen momenteel € 2000 is zoals ondermeer blijkt uit de loonfiches van de vader die bij huidige verzoekschrift worden gevoegd, wat hoger is dan het gekend tarief voor het leefloon waarnaar als minimum wordt verwezen in de mededeling van de Commissie.

De Raad stelt vast dat verzoekster in het middel voorbijgaat aan volgende zinsnede die tevens deel uitmaakt van dit motief namelijk *“Dit contract heeft als startdatum 17.05.2010. Gezien de recente datum*

en het feit dat geen enkele loonfiche werd voorgelegd (...)". Verzoekster heeft haar aanvraag ingediend op 29 juni 2010 en de beslissing werd genomen op 30 augustus 2010. Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt dat een tewerkstelling van de referentiepersoon die steunt op een recent contract waarbij geen loonfiches worden voorgelegd, niet volstaat om op afdoende wijze aan te tonen dat deze referentiepersoon op heden en in de toekomst aan het werk is en over een voldoende en stabiel inkomen beschikt om een effectieve tenlasteneming van verzoekster in België te garanderen. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat eveneens rekening werd gehouden met de door verzoekster voorgelegde bewijzen van ontvangen kinderbijslag door haar moeder, maar dat de gemachtigde oordeelde dat dit eveneens onvoldoende is om zonder bijkomende inkomsten de effectieve tenlasteneming te garanderen.

Waar verzoekster aanvoert dat uit de mededeling van de Commissie blijkt dat haar in detail moest worden meegedeeld welke documenten zij diende voor te leggen en dat het bestuur haar dus had moeten vragen om loonfiches van haar vader in te dienen, wijst de Raad erop dat de bewijslast van het ten laste zijn, rust op de aanvrager en dat aan verzoekster wel gevraagd werd om documenten voor te leggen waaruit dit ten laste zijn zou blijken, zoals ondermeer blijkt uit de bijlage 19ter die zich in het dossier bevindt (het formulier dat de schriftelijke aanvraag bevat van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie). Bovendien moet worden aangenomen dat verzoekster wist in welke hoedanigheid zij een aanvraag voor een verblijfskaart indiende en uit artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 dat uitdrukkelijk wordt vermeld op de bijlage 19ter, kon afleiden dat voor haar geval de bewijzen vermeld in artikel 50, §2, 6°, d) van dit koninklijk besluit bedoeld werden, zijnde het bewijs dat zij ten laste is van de betrokken burger van de Unie.

Waar verzoekster deze loonfiches voegt bij huidig verzoekschrift, benadrukt de Raad dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie van verzoekster opnieuw ten gronde te beoordelen. Indien verzoekster van mening is dat zij momenteel over de vereiste stukken beschikt, kan zij deze stukken steeds voorleggen bij een nieuwe aanvraag.

Verzoekster voert tevens aan dat de verwijzing in de bestreden beslissing naar het "*geldend integratie-inkomen*" manifest ingaat tegen de voorgelegde bewijsstukken. De Raad herhaalt dat verzoekster geen loonfiches van haar vader had voorgelegd aan het bestuur, enkel een recente arbeidsovereenkomst en bewijzen van een werkloosheidsuitkering, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid kon oordelen dat niet met zekerheid kan worden vastgesteld dat de referentiepersoon over een voldoende en stabiel inkomen beschikt om een effectieve tenlasteneming te garanderen, rekening houdend met het geldend integratie-inkomen. In de mate waarin verzoekster de mening zou zijn toegedaan dat de werkloosheidsuitkering van haar vader samen genomen met de kinderbijslaguitkeringen aan haar moeder voor drie minderjarige kinderen zou volstaan om verzoekster ten laste te nemen, wijst de Raad erop dat deze situatie reeds achterhaald was ten tijde van de aanvraag en dat verzoekster bij haar aanvraag een arbeidsovereenkomst van haar vader voorlegde, zonder loonfiches, zodat het niet kennelijk onredelijk is en het getuigt van een correcte feitenvinding dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening hield met de situatie zoals die bestond op het ogenblik van de aanvraag en op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, namelijk dat de referentiepersoon niet meer werkloos was maar tewerkgesteld.

Zoals hierboven reeds uiteengezet, is de uiteenzetting in de bestreden beslissing over deze tewerkstelling niet kennelijk onredelijk en steunt ze niet op een foutieve feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster toont niet aan dat werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding zodat niet kan worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

De schending van de door verzoekster aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET